

عنوان مقاله:

منظری دیگر از نگاه نیما- بیان نمایشی نیما از مفهوم منظر

محل انتشار:

فصلنامه منظر، دوره 6، شماره 27 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

محمد جمشیدیان - کارشناس ارشد معماری منظر، دانشگاه تهران

حامد شکوری - کارشناس ارشد ادبیات نمایشی، دانشگاه سوره

خلاصه مقاله:

مفهوم منظر به عنوان حقیقتی عینی ذهنی و واجد دو وجه مفعولی و فعالی در تعریف نسبت انسان با محیط، از دیرباز به عنوان یکی از مفاهیم اصیل در فرهنگ و زبان ایرانی وجود داشته است. حضور مکرر واژه منظر در ادبیات ایران، با گستره ای وسیع از معانی که می توانند آن را به مفهومی پویا تبدیل کنند، به قدمت و اهمیت این مفهوم در فرهنگ و تمدن ایرانی اشاره دارد. در ادبیات قدیم، حضور منظر را بیشتر می توان در وجه مفعولی آن مشاهده کرد. در وجه مفعولی شاهد نگاهی هستیم که ناظر به محیط دارد و حاصل تشخیص بیانی و گزینش گری او از مجموعه پدیده های محیطی است که در برابر دید خود قرار داده است. در دورظ معاصر با برخاستن نیما یوشیج و ارائه الگویی ن و در ادبیات، اندیشه و عملکرد وی، نقطه عطفی در تکامل مفهوم منظر در ادبیات فارسی به وجود آورد. نیما با پیش نهادن بیان نمایشی در برابر بیان روایی در ادبیات و شعر فارسی، نگاهی تازه به طبیعت را در فرهنگ ایرانی وارد کرد؛ نگاهی که در آن تعامل دوسویه و گفتگوی دوجانبه بین شاعر و محیط جایگزین توصیف و تفسیر صرف و یک سویه او از محیط شد. شاعر در تعریف نیما نه فقط روایت گر طبیعت بلکه در حال گفتگو با آن است. تغییر زاویه دید در شعر نیمایی، از موضوع های اصلی و بنیادین است. فهم منظر از جنبه فاعلی آن در ادبیات معاصر تکامل پیدا می کند، زیرا در آن، محیط هم منظور ناظر و هم ناظر آن است، دیده و توصیف می شود، می بیند و سخن می گوید.

کلمات کلیدی:

منظر، وجود فاعلی و مفعولی، ادبیات نمایشی، ادبیات روایی، نیما

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315891>

